

РЕШЕНИЕ

№ 4602

гр. София, 25.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 19.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **7444** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] с адрес: [населено място], район С., [улица], ет. 5 срещу Решение № ПО – 88/21.07.2011 г. на Зам. Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу постановление № 2079/27.06.2011 г. за налагане на обезпечителни мерки, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

С оспореното по административен ред постановление са наложени обезпечителни мерки - запори върху налични и постъпващи суми по всички банкови сметки на [фирма] в конкретно изброени банкови институции.

В жалбата се излагат доводи за това, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Жалбоподателят твърди, че ПНОМ е лишено от мотиви, защото се основава незаконосъобразно на констатациите на ревизиращия екип, касаещи предполагаемата липса на облагаеми доставки, по които дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит, без да са описани подробно фактическите предпоставки, дали възможност на административния орган да упражни правомощията си. Инвокират се доводи, за това, че е налице несъразмерност на наложеното обезпечение, което затруднява функционирането на дружеството и го лишава от възможността да се разплаща са търговските си партньори. По този начин е нарушена разпоредбата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК. В проведеното по делото публично заседание жалбоподателят се представлява от адвокат К., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба – Директорът на ТД на НАП, [населено място] не се явява. Пълномощникът му, юрисконсулт С. оспорва жалбата. В хода на устните състезания, с оглед на новопредставените доказателства счита, че предпоставките за издаване на процесното постановление вече не са налице.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № 1100918/24.01.2011 г. /л. 34/ на Началник сектор „Ревизии“, в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП, [населено място] е разпоредено извършването на ревизия на [фирма] с обхват - определяне на Данък върху добавената стойност за периода 01.06.2010 г. до 31.12.2010 г. Срокът, в който ревизията е следвало да приключи е тримесечен, от датата на връчване на заповедта. Със заповед № 1105113/29.04.2011 г. срокът за извършване на ревизията е удължен до 01.06.2011 г.

Органът по приходите, извършващ ревизия на дружеството е отправил до публичния изпълнител мотивирано искане изх. № 24-00-3841/20.06.2011 г. /л. 31/ за налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. В мотивите към искането е посочено, че ревизираното лице има задължения към кредитори и не притежава имущество, освен налични парични активи, вложени в банки, които са недостатъчни за покриване на задълженията по евентуалните публични задължения. В хода на ревизията са установени данни за упражнено право на приспадане на данъчен кредит, без да са налице условия за това.

С ПНОМ изх. № 2079/27.06.2011 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] е наложен запор върху налични и постъпващи суми по всички банкови сметки на [фирма] в четири банкови институции. Постановлението е издадено на основание чл. 124, ал. 4, във връзка с чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

Актът на публичния изпълнител е връчен на представител на дружеството на 07.07.2011 г.

По преписката няма данни, на коя дата са изпратени запорните съобщения на визираните банки.

Решаващият орган, в лицето на Зам. Директора на ТД на НАП С. е възприел изложените в постановлението мотиви и по тази причина е отхвърлил жалбата на [фирма].

Като доказателство по делото е приета заповед ЗЦУ-624/29.06.2011 г., видно от която Г. Т. – Заместник-директор на ТД на НАП, [населено място] е бил оправомощен да изпълнява функционалните задължения на Директор на ТД на НАП, [населено място], по време на отсъствието на титуляра.

В проведеното по делото открито заседание пълномощникът на оспорващия представи и бяха приети като доказателства Ревизионен Доклад № 1105113/15.06.2011 г. и Ревизионен акт № 1105113/03.08.2011 г., с който за [фирма] са установени задължения по ЗДДС в размер на 191398,19 лева главница и 11540 лева лихви.

От представените два броя платежни нареждания, съставени на 08.09.2011 г. се установява, че установените с посочения РА задължения са внесени в бюджета.

Видно от представеното удостоверение от 03.10.2011 г., издадено от ТД на НАП, [населено място], към посочената дата лицето няма непогасени публични задължения.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на оспорващия чрез пощенски оператор, като видно от приложеното по преписката известие за доставяне, пратката е получена на 08.08.2011 г. Според съда е налице ненадлежно връчване на акта. В известието за доставяне, като получател е посочено лице, с име Ч. и е отбелязано рецепция. Няма удостоверяване на неговата длъжност и дали той изобщо е служител или работник на [фирма]. По тези съображения следва да се приеме, че жалбата, подадената чрез административния орган на 17.08.2011 г. /вх. № 24-03-718/ е в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу актове, с които се засягат нейни законни права и интереси и следователно са подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198 от ДОПК обезпечителни мерки. В разглежданият случай, обезпечителните мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК. В хода на възложена ревизия или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197. В случай, че в срок до 4 месеца от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка не е издаден ревизионен акт, наложените обезпечителни мерки се смятат за прекратени, освен ако е направено искане за продължаването им пред административния съд по местонахождението на органа, наложил обезпечителната мярка.

В разглеждания случай, постановление изх. № 2079/27.06.2011 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], с което са наложени предварителните обезпечителни е издадено въз основа на мотивирано искане на органа по приходите, извършващ ревизията. В него са описани подробно фактическите предпоставки, които предопределят предварителното обезпечаване на бъдещите публични задължения. По тази причина съдът намира, че към момента на издаването му, ПНОМ е било законосъобразно.

При последвалото обжалване по административен ред, [фирма] не е представило доказателства, които да мотивират решаващия орган да отмени действията на публичния изпълнител.

С оглед представените в хода на съдебното производство доказателства, съдът намира, че нуждата от продължаване на действието на обезпечителните мерки вече е отпаднала. С посочения по-горе Ревизионен акт са установени публични задължения и същите са погасени доброволно от дружеството, което към 03.10.2011 г. не е имало вече никакви задължения.

По силата на чл. 142, ал. 2 от АПК, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните

състезания. Продължаване на срока на действие на обезпечителните мерки, предвид на факта, че ревизията, във връзка с която е издадено постановлението вече е приключила и установените публични задължения са платени, би представлявало самоцел и не би било в съответствие с прогласения в чл. 6 от АПК принцип на съразмерност /пропорционалност/, който е валиден в пълна степен и по отношение на данъчния процес. Оставянето в сила оспореното ПНОМ, би довело до незаконосъобразно засягане на законни интереси на жалбоподателя, в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения, следва да се приеме, че процесното постановление за налагане на обезпечителни мерки следва да бъде отменено.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че оспорващият е поискал разноси още в жалбата си, на същият следва да се присъдят такива.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 3, пр. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на на [фирма] с адрес: [населено място], район С., [улица], ет. 5 постановление № 2079/27.06.2011 г. за налагане на обезпечителни мерки, издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], потвърдено с Решение № ПО – 88/21.07.2011 г. на Зам. Директора на ТД на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА ТД на НАП, [населено място] на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на сумата от 50 /петдесет/ лева, платена държавна такса, за разглеждане на спора.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.